

Gisteren zag ik je weer.
Jij zat daar.
Hulpeloos.
Alleen.
Jouw ogen,
ze smeekten om hulp.

Ik zag jou.
Mijn kleine versie.
Mijn innerlijk kind.
Het deed me pijn jou te zien.
Eén brok ellende.

Mijn ogen schoten vol.
Vol met tranen.
Hoe kon ik je helpen?

Ik dacht ik heb geen tranen meer.
Ze zaten hoog.
Ze kwamen niet.

Er zijn er ook al zoveel gevloed.

Ineens begonnen ze te stromen.
Tranen.
Mijn tranen.

Ik zag enkel nog tranen.

Laat ze maar stromen ...
Het deed zo'n pijn.

Verdriet.
Angst.
Boosheid.
Onbegrip.
Machteloosheid.
Zwakte.
Hopeloosheid.

Het werd me te veel.
Het ging niet meer.

Mijn laatste traan is nu weg.
Ik heb ze afgeveegd.

In alle eenzaamheid.